

MARKÓ BÉLA

A művészet hasznáról

Olyan ez, mint amikor nem akadt
a tánchoz partner valamelyik lánynak,
de aki éppen társ nélkül maradt,
beáll középre, elképzeli magának

valakit, majd karját előrenyújtva
komédiázik, hangtalan repül,
ide-oda pörög, szemét behunyja,
és mintha már nem lenne egyedül,

vagy talán nincs is, hiszen a zene
nem hagyja el, végig ott van vele,
s nem csak erről van szó, hiába nézed,

hogyan kivel táncol, persze, de csupa
jelenlét mégis, ha van ritmusa
meg dallama a képzelt együttlétnek.

Csak a hiány

Keserű volt az oltatlan cseresznye,
s ki is látszott már korhadó gyökere.
Hát miért kínlódtunk volna vele?
Rajtam kívül csak a kutya szerette

a feketére érett szemeket.
Aztán ledőlt. Nem teljesen magától.
Segítettünk neki. Mert aki ápol,
el is takar. Tovább nem lehetett

nézni, hogy küszködik. A mosolya
volt egykor sok kibuggyanó gyümölcse.
Most pedig egyre inkább csak a könnye.

Elpusztult már a kutya is. Soha
semmi sem lesz többé olyan. Nem másra
töreksem én, csak erre a hiányra.

Éjjeli ég

Rég nem láttam az éjjeli eget,
hogy pislákol, majd szikrázik felettem,
morzézik folyton kétségbeesetten
valaki fent, de nincsen üzenet,

ha nem szűrhatják át a csillagok
a lámpafényt, amely a messzeséget
elrejt tőlem, és hiába nézek
fel a magasba, csak mi itt ragyog

közel, a víz, a föld, a fű, a fa,
a tücsök hangja, a nyár illata,
minden csak akkor él, hogyha egészen

hozzám férközhet, s ennek ára van,
mert Isten réges-rég magára van,
s ha néha érzem is, már úgysem értem.